

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10481** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] против Решение № 20200801/17.09.2020г., постановено по НАХД № 12398/2019г. на Софийски районен съд, НО, 102-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 389683-F397325/13.12.2018г.

В касационната жалба се твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно. Посочва се, че административният орган не е обсъди възраженията отправени от дружеството, което съставлява съществено нарушение. Излага се, че постановеният акт се явява и необоснован, тъй като липсват мотиви дали са налице предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Моли се съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендират се разноси.

Ответникът по касационната жалба, ТД на НАП чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита жалбата за основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно.

На 27.07.2018 г., в 18:10 часа, е извършена проверка от страна на контролните органи на търговски обект – щанд за сладолед „В.- А. dei G.”, находящ се в [населено място], [улица]. Последният е стопанисван от [фирма]. Прегледан е междинен отчет на фискалния апарат. Дневният оборот от последния е установен в общ размер на 352,80 лв. Тези данни са съпоставени с фактическата наличност в касата, която наброявала 205,50 лева. Установената разлика в касовата наличност е в размер на 147.30 лв. и представлява въвеждане на пари, които не са отразени чрез функция „Служебно въведени” и „Служебно изведени“, на фискалното устройство. Прието е, че дружеството не е изпълнило задължението си да регистрира във фискалното устройство всяка промяна в касовата наличност. Резултатите от проверката са отразени в протокол за извършена проверка № 0399781/27.07.2018 г., като на 31.07.2018 г. е съставен АУАН. Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното № 389683-F397325/13.12.2018 г.

С Решение от 17.09.2020 г. по НАХД № 12398/2019 г. по описа на СРС, 102-ри състав е потвърдено процесното наказателно постановление. За да постанови оспореното решение първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, издадени са от компетентни органи в предвидените в закона срокове. Прието е също така, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено.

Решението е правилно.

Нарушената разпоредба на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства задължава извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми. Тази разпоредба е част от установения ред за регистрация и отчетност, които са задължителни за лицата, използващи фискални устройства. Нормата има за цел създаване на условия за съпоставимост на касовата наличност с документираните със съответното фискално устройство суми от продажби и от извършени служебно въвеждане и извеждане на суми във всеки един момент.

Всяка една разлика между наличните и документираните средства пречатства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност, поради което независимо от причината, всяко движение на парите по касата, е следвало да се отрази.

В случая е наказан търговец, стопанисващ обекта, като отговорността на юридическото лице е безвиновна и обективна. Също така, без значение за фактическия състав на осъщественото нарушение е дали се касае за грешка при отразяването на сумите.

Предвид горното, се установява, че извършеното нарушение е обективизирано по несъмнен начин, респективно НП не е издадено в нарушение на материалните

правила, същото е правилно и законосъобразно, поради което районният съд правилно го е потвърдил. Съдът намира за неоснователни и доводите за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като в случая се касае за нарушение на фискалната отчетност, а установената разлика на паричните суми е значителна, като същата е и положителна. Неоснователно е и възражението за допуснато нарушение на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН предвижда, преди издаване на НП административно наказващият орган да прецени наведените срещу акта възражения и събраните доказателства. От посочената разпоредба на първо място не следва задължение за обсъждане на възраженията в НП, а само се следва те да бъдат преценени. На второ място необсъждането на възраженията наведени срещу акта не представлява нарушение на административно производствените правила от категорията на съществените, които пряко засягат правото на защита на наказаното лице. Това е така, тъй като с подаването на възражението срещу акта и с издаването на НП не се преклудира възможността на наказаното лице да наведе същите възражения и в съдебната фаза, както пред първата така и пред втората инстанция, които съответно да обсъдят така наведените възражения.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20200801 от 17.09.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав, постановено по н.а.х.д. № 12398/2019 г.
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

